

Poština plačana v gotovini.

Posamezna številka 50 p.

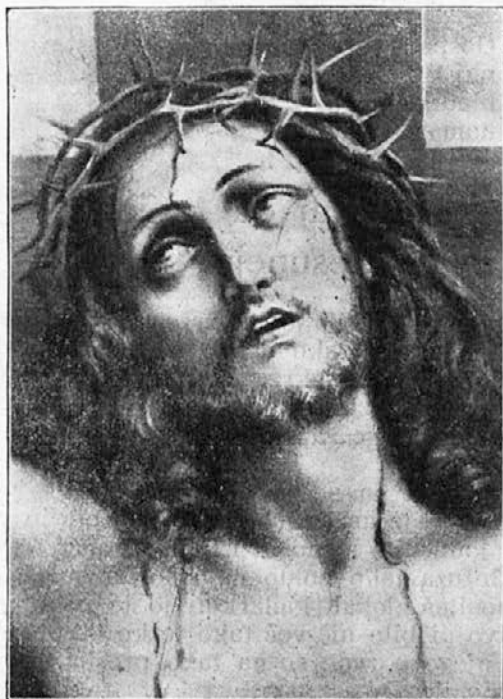


VERSKI LIST ZA MLADINO

Leto II.

1932.

Štev. 3



Nedolžni Jezus, kaj si zlega storil,
da te prevzetni človek je umoril?

Pred podobo trpečega Zveličarja.

Premili Jezus, naših src življenje,
zakaj sprejel to strašno si trpljenje?
Zakaj si pustil se zasmehovati
in zapljuvati?

Nedolžni Jezus, kaj si zlega storil,
da te prevzetni človek je umoril?
Zakaj si pustil se na križ pribiti
in sramotiti?

Z ljubeznijo brezmejno nas obdajaš,
s Krvjo presveto duše nam napajaš.
A mi tvoj večni srd smo zaslužili,
ko smo grešili.

Gospod, ostani krona nam veselja;
naj v tebi se izpolni sveta želja:
hladilo pošlji ti za bolečine
nam iz višine.

Jezus, daj da tvoje rane Nas presunejo kristjane!

Pred mnogimi stoletji je bil vržen v dosmrtno ječo neki angleški plemenitaš. Kako dobro mu je bilo, ko je bil še prost! Jahal je svojega iskrega konjiča in lovil divjačino. In zdaj? Zdaj stoka v ozki kletki, včasih divja kot blazen, proklinja kralja, ki ga je zaprl in le s težavo se otresa samorilnih misli.

Čez neka časa pa se je pomiril. Kako to? Takoj vam povem. Prosil je ječarja za kladivo in dleto in več mesecev je dolbel v kamenito steno in izdolbel končno vanjo podobo križanega Jezusa tako polno najtrpkejše bolečine, da se je ubogi plemenitaš zjokal, kadarkoli jo je pogledal. Od tedaj mu ujetništvo ni bilo nič več tako težko — podoba trpečega Zveličarja, njegove rane so ga tako presunile in ga popolnoma spremenile.

Zelo prav bi bilo, da bi tudi mi vsi za ta sveti postni čas vklesali v sree podobo Križanega, da bi Jezusove rane tudi

naše srce globoko presunile in nam prinesle pravo srečo in zadovoljstvo.

Jezus kleči na Oljski gori. Pred seboj vidi grehe celega sveta in tudi tvoje grehe. Vidi pa tudi strašno trpljenje, ki ga bo moral prestati radi greha. V tej smrtni grozi poti krvavi pot. — Izdajavec se približa. Jezusa zvežejo in ga



**Moj dobri Jezus! Tvoje strašno trpljenje
hočem lajšati s svojim nedolžnim življenjem.**

peljejo pred sodnika. Sledi strašno bičanje. Jezus trpi radi nečistih grehov — tudi tvojih! — Ogrnejo ga vojaki v škrlatni plašč, na glavo mu položijo trnjevo krono. Strašne bolečine so bile to, bolečine radi grešnih misli celega sveta, pa tudi radi tvojih jezljivih, škodoželjnih, nevoščljivih, sovražnih, nečistih misli... — Jezusu nalože težki križ, da ga nese zato, ker svet tako nepotrpežljivo nosi križe in težave. Kako je v tem oziru s teboj?

Bratci in sestrice! Jezus je umrl na križu tudi radi vaših grehov. Do zadnje kapljice je pretil svojo predragoceno Kri.

Tako zelo vas ljubi. Tako dober je do vas. Bodite še vi dobri do njega in delajte mu veselje s tem, da se boste v tem svetem postnem času še prav posebno skrbno varovali vsakega greha, ki Jezusa tako kruto žali.

Zelo toplo vam priporočam, da molite večkrat sv. križev pot in žalostni del sv. rožnega venca, da vas bo premišljevanje Jezusovega trpljenja globoko presunilo in obrodilo v vaših srcih sadove prave sreče in pravega zadovoljstva.

Fr. Metod Turnšek O. Cist.:

Brezbožneži oskrunjajo duhovnike in cerkve.

Živel je na prijaznem otoku sredi zelenega jezera pobožen menih Gregorij. Z molitvijo in spokornostjo je zvesto Bogu služil in ljudem je pomagal z dobrimi nasveti. Pa so prišli nekega dne brezbožniki — bilo je v decembru l. 1917. — zgrabili meniha, mu zvezali roke in noge in za vrat mu vrgli vrv.

»No, svetnik,« se je zadril nad menihom vodja brezbožnežev, »pa povej, kaj nameravamo s teboj?«

Menih je molčal. Dolgo belo haljo je imel na sebi in bos je bil.

Tedaj so brezbožniki zabili v zemljo oster kol, prijeli starčka za glavo in noge, ga visoko dvignili in z vso silo nasadili na kol, tako da je ost telo prebodla.

»No, če si svetnik in je kje tvoj Bog, pa se otmi in reši!«

Kakor nekdanj Judje Gospoda Jezusa, tako so sedaj brezbožniki izzivali in smešili svetega starčka. Toda menih je tiho trpel in se priporočal Bogu. Čez nekaj ur je umrl.

Pa ni bil sv. puščavnik Gregorij edini mučenec. Strašna revolucija, ki je izbruhnila v Rusiji l. 1917., je zahtevala ogromno žrtev in jih še zahteva dan na dan. Že petnajsto leto divja v Rusiji grozen boj zoper Boga, zoper sv. vero, zoper duhovnike in vernike. Vse, karkoli spominja na Boga, prav vse hočejo boljševiki do zadnjega uničiti.

Pa kdo so vendar ti boljševiki? Veste, to so malopridni, zlobni ljudje, ki jim gotovo pomaga sam pekel.

Najbolj nas spominjajo Boga in vodijo ter dvigajo k njemu duhovniki in hiše božje, cerkve. In vprav zato boljševiki najljuteje besne proti cerkvam in duhovnikom. Kako strašni so vendar ti brezbožniki! Doslej so že pozaprli do 25 tisoč,

skoro polovico vseh ruskih cerkva, v treh letih pa nameravajo zapreti vse. Toda ko bi jih samo zapirali — pa jih razstreljujejo, spreminjajo v brezbožne muzeje, v gledališča, plesišča, gostilne, kuhinje, celo v hleve. Gospodov hram, hram molitve, pa tako bogokletno skrunjen! Otrok, tukaj se moraš nekaj vprašati. Kaj pa, če si morda ti kaj kriv, da satan onečašča cerkve? Morda premalo hišo božjo ljubiš, morda se v njej celo nedostojno vedeš, morda Jezusa v tabernaklju prereditko ali sploh nič ne obiskuješ. Ne več tako! Skleni, da hočeš odslej hišo božjo zelo ljubiti, Jezusa pogosto obiskovati in se v cerkvi vesti pobožno, sveto, vse zato, da bi se ljubi Jezus usmilil ruskih kristjanov in jim čimprej vrnil božje hrame.

Stvar je resna.

Ali zapisujete natančno v »Jezusove dneve« vsa vaša zatajevanja, molitve, sv. obhajila in dobra dela, ki jih darujete v februarju, marcu, aprilu in maju za ubogo Rusijo? Nikar nič več ne odlašajte! Zdaj je stvar resna. Meseca junija boste vse lističe meni izročili, da seštejem vse, kar ste za Rusijo dobrega storili. Vse to bomo zapisali v krasen album in ga poslali sv. očetu Piju XI. v Rim kot dar za desetletnico, odkar je zasedel papeški prestol.

Lučkarice in Lučkarji! Večkrat pravite, da me imate zelo radi. Pokažite svojo ljubezen s tem, da izpolnujete vestno »Jezusove dneve« zlasti v teh mesecih, ki so namenjeni za rešitev Rusije. To me bo najbolj razveselilo.

Moč najsvetejšega kruha.

(Za god poljskega kraljeviča Kazimira 4. marca.)

Živel je na Poljskem nedopovedljivo lep kraljevič v svilo in škrlat oblečen in nosil je na glavi zlato krono. Ime mu je bilo Kazimir. V prekrasnem kraljevem gradu je imel vse na razpolago, karkoli si je pozelel. Vse ga je spoštovalo in se mu globoko klanjalo. Kazimir pa je znal izbrati iz tega sijaja in bleska tisto, kar je bilo v kraljevem gradu najsvetejše in najbolj važno: mali tabernakelj z Jezusom v grajski kapeli. Takole si je mislil dobri deček: Zunanaj je sijaj umrljivih ljudi, tu pa je sam večni Bog, obdan od angelskih zborov. Ta misel ga je neprestano vlekla v

kapelo. Če ni bil pri starših ali sorodnikih zadržan, ali če ga ni domači učitelj poučeval, se ni mogel zdržati, da ne bi stekel za par trenutkov v kapelo Jezusa pozdravit. Celo ponoči, kadar se je prebudil, je skrivoma vstal in šel pred tabernakelj. Ko je prejel prvo sveto obhajilo, so priredili na dvoru veliko slavnost. Toda ves zunanji blesk ni imel za Kazimira nikakega pomena. Njegovo srce je vriskalo. Ali



Sv. Kazimir pri mizi Gospodovi.

more zemlja sploh še kaj dati, če je Bog v srcu? Od tega dne je bil svetemu kraljeviču ljubi Jezus vsa sreča in vse življenje.

Zdaj je pristopal Kazimir zelo pogosto k mizi Gospodovi. »To mi je ljubše,« je dejal svojemu dvornemu učitelju, »mного ljubše kot lov, igre, ples in vse druge zabave.« Zelo rad je sv. Kazimir tudi stregel pri sv. maši. Čim bližje je bil Jezusu, tem srečnejšega se je počutil. Da bi vsi mini-

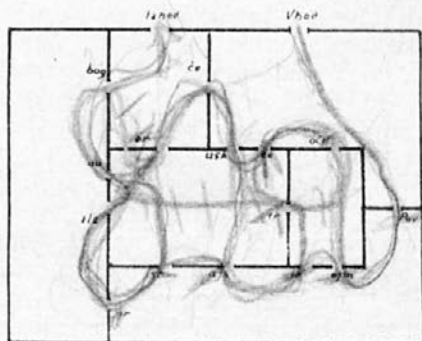
strantje tega svetega mladeniča hoteli posnemati — kakor resnični angeli bi stregli pri sveti maši.

Sv. obhajilo pa je rodilo v Kazimirovem srcu čudovite sadove: pred vsem nežno ljubezen do nebeške Materice Marije. Ljubezen do nje pa je najboljša obramba v življenju. Kazimirov obraz je bil vedno jasen in smehljajoč, priča njegove nedolžne duše. Ker je kraljeval v njegovem srcu Odrešenik, je zlahka izvrševal dobra dela. Ni mu bilo težko ubogati, krotiti jezo, vdano prenašati težave in neprijetnosti. Najlepši cvet njegove duše pa je bila sv. čistost. Brez velike moči ne more nihče ohraniti te lepe čednosti. Kazimir je dobival moč pri obhajilni mizi. Nekoč je dejal: »Če bi moral izgubiti ne samo enega, ampak tisoč življenj, pa bi raje vsa ta življenja izgubil, kot pa nedolžnost, ki sem jo Bogu obljubil.« To je beseda, ki je vredna kraljevega svetnika. Gospod je kmalu vzal sv. Kazimira v nebeške dvore. Kar je preveč lepo in nežno, ne sme predolgo ostati sredi hudobije sveta. Kazimir je umrl 4. marca 1484., šele 25 let star.

Kako žalostno je v naših dneh na svetu. Tisoče otrok je brez vere in polnih hudobij. Kaj bo z njimi, ko dorastejo? Kaj bo z njimi, ker nimajo v srcu močnega Jezusa? — Pa ti prijatelj moj, povej mi, kaj bo s teboj čez 10 ali čez 15 let? Ali boš nezvest, zapuščen, ali pa boš junak ljubega Zveličarja? — Že zdajle bi se glasno zjokal nad teboj, če bi vedel, da boš na Jezusa pozabil, da ga boš sovražil in sramotil. To pa se ne sme nikdar zgoditi. Pristopaj pogosto k sv. obhajilu, pa boš postal močan v dobrem in velik v zvestobi.

Uganka.

Pred seboj imate tloris stanovanja, ki je sestavljeno iz šestih sob. Vaša naloga je, da vstopite pri vhodu in greste skozi vsa vrata; toda le enkrat! Iz črk, ki stojijo pri slehernih vratih, boste dobili na ta način zelo važno vprašanje. Samo tisti, kdor bo tudi na to vprašanje po pravici odgovoril, bo uganko pravilno rešil.



Povij mi heatoro

Nagrade so sledeče: nagrada prve vrste je srebrn tabernakeljček, v katerem leži betlehemsko Dete. Na zunanji stranski steni tabernaklja je majhen gumb, ki je spojen z baterijo. Božje Dete se da lepo razsvetliti. — Nagrad druge vrste je 15: knjiga »Sv. Stanislav« in »Sv. Alojzij«. — Nagrad tretje vrste je 20. To so knjižice »Duhovniški poklici« in »Redovniški poklici«. Vsaki knjižici je pridejana lepa slika Jezusa, ki drži v roki kelih in sv. hostijo.

Nagrado bo dobil, kdor bo izžreban. Žrebali pa bomo le tiste, ki se bodo natančno držali sledečih navodil: Tloris je treba na lep listič prerisati in s pikčasto črto zaznamenovati pravilno pot skozi vsa vrata. Nato je treba napisati urednikovo vprašanje. Pod vprašanjem pa odkrit odgovor. Kdor bi odgovora ne napisal, ne pride v poštev za nagrade.

Rešitev mi pošljite vsaj do 15. marca.

Lučkarji in Lučkarice, zdaj pa le junaško na delo. Kako se vam zdi uganka? Ali sem vam jo dobro zasolil?

Urednik.

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Nadaljevanje.)

Mišmaška je kar otrpnila. Palica ji je padla iz rok, tako so se ji tresle. Nato pa je začela viti roke in obupno kričati: »Poba ve! No, in zdaj pove še sodniku, ki je tudi že slišal praviti o teh petdeset tisoč dinarjih! E, pa saj nima nobenega dokaza. Grozen paglavec ta poba! Le kako je izvohal? Ali mu je morda kdo povedal? Saj ne more nihče vedeti. Vse sem uredila popolnoma skrivaj, bratranec je bil pa tudi že tako hudo bolan, da ni mogel nikomur povedati. Nihče ga ni obiskal razen Marjane, pa še ta silno poredko, in vedno sem bila sama zraven. Pa pobotnica? Sežgal jo je, saj mi je sam rekel. Kaj, če bi bil Drago prišel do mojih ključev? In brskal po mojih papirjih? Če bi to vedela, bi ga zaprla v kakšno klet, pa bi nikomur ne dala ključa iz rok. Sama bi mu nosila hrano. Potem pa bi umrl! Moram se na lastne oči prepričati, če ni morda kaj stikal!«

Mišmaška potegne iz žepa na trebuhu ključ in z njim odpre blagajno, ki je bila vzdana v steno in skrita s staro omaro. S tem ključem, ki je imel prav čudno in nenavadno

obliko, torej odpre blagajno, in potegne iz nje škatljo, ki jo odklene z drugim ključkom, skrihim v kotu pod papirji. Toda takoj spozna, da je vse v redu. Vendar pa še enkrat prešteje, koliko ima dohodkov in glavnice.

»Imela sem stodvajset tisoč dinarjev. Zdaj pa imam dve sto tisoč. A med temi je petdeset tisoč Dragotovih, pa od njih ne bo nikoli videl niti ficka. Saj ne more nihče pokazati pobotnice, da jih je dal njegov oče meni spraviti! Sicer je bil pa denar itak naložen na moje ime! No, in zdaj še prihranki tekom leta, v zlatu, v lepih cekinih po dvajset dinarjev!«

Mišmaška šteje: »Enajst tisoč tristo petdeset dinarjev! Potrošila sem torej v enem letu tisoč sto petdeset dinarjev.

Joj, to je veliko, veliko preveč! Drago me stane strašno veliko! Če bi ne bilo njega, bi tudi Metko lahko spodila. In živel bi popolnoma sama zase! To bi bilo veliko bolj varčno, pa zato tudi bolj prijetno. Le kako bi se paglavca odkrižala? Komu bi ga oddala?«



Mišmaška šteje.

Tako je torej Mišmaška premišljevala, pohlepno božala in preštevala zlato, Drago je pa bil pri Metki.

Najprej ji je povedal, kako zelo ginjen je bil pri Julki in kakšne dobre sklepe je naredil. Nato pa je rekel: »Ljuba Metka, ali ni to žalostno, da mi teta brani, biti dober? Pa kako zelo rad bi bil dober! Ves srečen sem bil, ko sem svojo razburjenost premagal, in zatrl sovražne in maščevalne misli. Toda zdaj ne morem nič več! Pri njej mi je nemogoče! Oh, ko bi mogel stanovati pri Julki! Kako bi bil ves drugačen! Kako krotak in poslušen!«

Metka: »Krotak! Ha, ha! Krotak! Drago pa krotak! Nikoli, ti pravim! Saj si kakor smodnik, hudournik, ognjenik!«

Drago: »Ona je kriva, da sem tak, kakor praviš! Toda stoj! Nekaj važnega sem ti pozabil povedati: Odkrila je, da sem imel hlače podložene.«

Metka: »Moj Bog, moj Bog! Zdaj sva izgubljena! Kadar te bo še hotela tepsti, ti bo potegnila hlače dol, ki te že zdaj le malo varujejo. Kaj naj storiva? Kako naj to preprečiva?«

Drago: »Metka, ne tarnaj! Nekaj izvrstnega mi je prišlo na misel. Sama veš, kako je teta praznoverna, da veruje v vile, v prikazni, in v razne druge strašne in čudovite stvari.«

Metka: »Vem. Toda kako naj ti to pomaga? Tako kakor zadnjič, vendar ne moreva še enkrat začeti!«

Drago: »Seveda ne. Mislim nekaj drugega: Iz črnega papirja izreživa glavi dveh hudobcev. Tudi roge in dolg rdeč jezik bo vsak imel. Nato napraviva lim, ti mi boš pa glavi hudobcev nalepila prav na tisto mesto, kjer sta bila prej stričeva ščitka. Če me bo teta hotela tepsti, ji bom pustil, da mi potegne hlače dol, in lahko si misliš, kako grozno se bo prestrašila, ko bo zagledala glavi hudobcev, ki se ji bosta zlobno režala.«

Metko je Dragotov načrt tako navdušil, da se je začela na ves glas smejati. Zato tudi ni mogla slišati Mišmaške, ki je postala vsa nemirna, ko jo je čula, kako od srca se smeje, pa je zato čisto potihem prišla v kuhinjo, češ, da bo Metko zalotila pri kakšni hudobiji.

»Ona gre! Moj Bog, ona gre!« pošepeta Metka.

Drago: »Kakor nalašč! Jo bom vsaj na hudobce pripraval.«

Še preden ga je Metka mogla vprašati, kako bo to naredil, je Mišmaška že vstopila.

»Kaj se pa režiš in rezgetaš? In zakaj je poba tukaj? Gotovo že spet pripravlja kakšno novo hudobijo, ta zločinski paglavec!«

Drago: »Ne, ne, teta, bodite brez skrbi! Smejal sem se zato, ker mi je sodnik rekel: Ti vražji fant! Stavim, da si od hudobca zaznamovan! Jaz sem mu pa odgovoril: Čudno bi ne bilo, če bi bil, kajti vile so mi pravkar obljubile, da me bodo branile. In sodnik se je tako ustrašil, da me je spodil. Vpil je, da mu bom vile priklical v hišo. Metka mi je pa rekla: Če so te res vile vzele v varstvo, se bodo zmaščevale nad vsakomur, ki se te bo dotaknil.«

Mišmaška v strahu: »Taki reči se pač ni treba še smejati! Preneumno! Tako se zabavati, je vendar grozno, in te prosim, da mi te stvari nikoli več ne omeniš! In pazi se, da te kaj takega res ne doleti! Saj si tako zelo hudoben, da bi te res lahko vile pograbile —«

Drago: »Prav nič se ne bi bal, ker jaz bom pa vas pograbil in vas dal vilam.«

Pri teh besedah Drago teto ostro pogleda ter se potruđi, da bi obraz prav posebno spačil; vse to je pa Mišmaško takozelo razburilo, da se je začela tresti po vsem telesu in so ji kar lasje stopili pokonci.

Drago pa skoči, prevrne kozolec, plane k vratom in izgine. Mišmaški pa se je zdelo, da se je udrl v zemljo, takozelo so jo Dragotove besede zmedle.

Po vsem telesu trepetajoč reče: »Metka! Kaj praviš, ali je hudobni capin res prijatelj vil?«

Metka se trudi, da še sama trepeta in pravi: »Joj, gospa! Čisto verjetno je. Sicer pa ne vem, a grozno se bojim! To bi bilo strašno! Kaj bo z nami, moj Bog!

Tudi ste ga, gospa, le preveč togotili! Preveč ste ga topli! Zato pa je obupal in se zapisal vilam!«

Mišmaška: »Pa saj ga ni nič bolelo. Zasačila sem ga, da je imel hlače podložene z lepenko!«

Metka: »Z lepenko! Le odkod jo je mogel dobiti? Kdo mu jo je neki dal? Veste, gospa: Meni se zdi, da so mu jo dale vile!«

Mišmaška: »Moj Bog, moj Bog! Kaj mi poveš! Metka, steci brž v cerkev po blagoslovljene vode! Vse bova z njo pokropili, tudi njega, vragu zapisanega lumpa, ko se vrne!«

Metka steče, kakor bi ji za petami gorelo.



»Jaz bom pa vas pograbil...«

NEKAJ NOVEGA!!!

V nekaj dneh izide nova knjižica »Otroške igrice« 2. zvezek. Gospod urednik je napisal v njej dve lepi igrici, eno za dečke, drugo za deklice, ki sta primerni zlasti za dan prvega sv. obhajila. Cena izvodu 2 Din. Kdor razpeča ali kupi deset izvodov, mu enega navržemo. Naročate že lahko kar zdaj na naslov: Uprava »Lučke«, Ljubljana, Marijin trg 4.

Junak Pelagij.

Kralj Abderaman III. sedi pri obedu. Ves je še pijan od veselja radi velikih zmag, ki jih je izvojeval nad kristjani. Dvorjani poveljujejo njegova slavna dela in se mu prilizujejo. Skoro cela Španija je že njegova, tisoči ujetnikov polnijo ječe, plemeniti krščanski dečki so pod dobrim nadzorstvom na njegovem dvoru; izpuščeni bodo le pod pogojem, če odpadejo od prave vere in se oklenejo Mohamedove zmote.

Pri obedu se pogovarjajo ravno o teh plemenitih dečkih. Enega izmed njih — Pelagija — še prav posebno hvalijo in poveljujejo radi njegove izredne lepote, pridnosti in čednosti. Kralj postane radoveden in hoče Pelagija na vsak način videti. To se seveda zgodi v par minutah. Dečka oblečejo v krasno obleko, lase mu napojijo s prijetno dišavo in mu čestitajo radi izredne sreče, da sme stopiti pred kralja.

Pelagij stopi v razkošno obednico. Njegova ljubezniva vnanjost očara že prvi hip vse navzoče. Črni kodri okrožajo njegov obraz, iz oči mu sije ogenj neustrašenosti in junaštva, stisnjene ustnice pričajo o njegovi trdni volji. Kralj hoče pridobiti dečka na vsak način zase. Obljubi mu mnogo denarja, veselja, visoko službo, ako odpade od krščanstva in postane mohamedan. Pelagij pa mu odgovori: »Mogočni kralj! Kar mi obetaš, je ničevno in minljivo. Ti veš, da sem kristjan in da ne bom nikdar zatajil Kristusa, ki je moj Gospod in moj Bog in ki bo nekoč moje večno plačilo.«

Kralj ga skuša pridobiti na drug način: začne hvaliti njegovo lepoto, pogladi njegov obrazek in ga hoče celo poljubiti. Ko Pelagij začuti z vinom napojeno sapo tega nesramnega človeka, ga popade velik stud. Nevoljno pahne kralja od sebe in vzklikne: »Proč s svojimi nečistimi usti! Meniš, da sem tak mehkužneš, kot so tvoji dvorjani?« Tisti hip plane nadenj eden izmed služabnikov, da bi ga vrgel kralju v naročje, toda Pelagij pahne tudi tega z vso silo od sebe.

Tedaj pa se spremeni kraljeva nečista ljubezen v divje sovraštvo. Zagrozi torej dečku, da ga bo dal na najgrozovitejši način mučiti, če se ne vda. Pelagij pa se ne prestraši te grožnje.

Šest ur so ga krvniki mučili. Končno so mu odsekali obe roki in glavo. Njegova lepa duša pa je odplavala v svitu nedotaknjene nedolžnosti k ljubemu Jezusu.

*

V Španiji je v naših dneh zelo žalostno in niso več daleč časi, ko se bodo tam dogajali enaki prizori. Satanski ljudje izganjajo iz Španije Kristusa in vse, ki so njemu vdani. — Pa čemu bi hodili tako daleč? V vseh deželah sveta je mogoče najti krvoločne tigre v človeški podobi, ki imajo zloben namen, iztrgati otrokom nedolžnost in vero iz srca. Približajo se otroku s priliznjenim govorjenjem, obetajo mu denar in slaščice.

»Če te vabijo grešniki, nikar jih ne poslušaj,« pravi sveto pismo. — Spomni se na junaka Pelagija in govori: »Moj Jezus! Raje umrjem, kot pa bi tebe razžalil ali celo odpadel od tebe!«



POŠTA MALEGA JEZUSA

Velecenjeni gospod urednik!

Že večkrat sem Vam hotela pisati, pa je bil vedno kak zadržek. Veselim se »Lučke«. Tudi moje sošolke se je vesele. Isti dan, ko jo dobim, jo preberem. Zelo mi ugaja »Neugnani Drago«. Molim vsak dan za Rusijo. Smilijo se mi posebno ruski otroci. Izpolnujem vsak večer Jezusove dneve. Imamo jako dobrega gospoda kateheta, ki nam je »Lučko« naročil. Danes pišem prvič. Upam pa, da bom odslej pisala večkrat.

Jelica Kramberger, uč. IV. r. o. š., Sv. Lenart v Slov. goricah.

Odgovor: Prav je tako. Le večkrat piši; vsako Tvoje pismo me bo zelo razveselilo. Za ubogo Rusijo pa tudi nadalje pobožno moli in si vse molitve zvesto zaznamenuj v »Jezusove dneve«.

Prečastiti gospod urednik!

Zelo težko sem pričakovala 2. številko »Lučke«. Ko sem jo prejela, sem 1. dan vso z velikim veseljem prečitala. Jako všeč mi je bila zgodba o Jezusovi misijonarki, Cvetki Bernikovi. Tudi jaz se hočem po tej ravnati. Pri nas imamo Marijin vrtec. Vsako 1. in 3. nedeljo imamo sestanek. Z velikim veseljem se udeležujemo teh sestankov, pri katerih nas gospod župnik zelo lepo poučujejo o verskih dolžnostih. Pri zadnjem sestanku so nam zelo priporočali, da naj veliko molimo za rešitev uboge Rusije. Smilijo se mi ti ubogi ruski dečki in deklice, ker jim kruti brez-

verci hočejo iztrgati iz njihovih src vero v Kristusa. Sklenila sem, da bom veliko molila za te nesrečne ruske otroke. Večkrat bom šla tudi k sv. maši in k sv. obhajilu zanje.

Vas lepo pozdravlja vdana Vam

Pepca Erlah, učenka 4. razreda, Kovor.

Odgovor: Posebno všeč so mi Tvoje molitve za uboge ruske otroke. Čisto gotovo jim boš pa najbolj pomagala, če boš zanje darovala večkrat sv. obhajilo, ko ga pa ti zapuščeni siromaščki ne morejo sprejemati.

Prečastiti gospod pater Krizostom!

Z velikim veseljem prebiram vsak mesec »Lučko«. Z Jezusom vred napišem vsak večer Jezusove dneve. Ko gre mesec h koncu, komaj pričakujem nove številke. Prvo je, ko jo dobim, da vzamem v roke Jezusove dneve. Jezusovi dnevi mi ne delajo nobenih sitnosti, ampak so mi v veliko veselje. Želim, da bi postal moj bratec Marjanček, ki je star tri leta, goreč duhovnik Jezusov.

Vas pristrčno pozdravlja Vaša

Dorica Lebič, 4.a r., Prevalje.

Odgovor: Da so Ti »Jezusovi dnevi« v veliko veselje, dobro vem, ker jih vsak mesec, ko mi jih pošlješ, natančno pregledam. Ko bi vsi slovenski otroci tako vestno izpolnjevali »Jezusove dneve«, kot jih izpolnjuješ Ti, bi bilo danes vse bolj veselo na svetu. Le pogumno naprej!

Prečastiti gospod urednik!

Vsak mesec težko pričakujem »Lučke« Tisti dan, ko jo prinesem domov, jo takoj čitam. Sedaj pa že tako rad hodim k sv. obhajilu, da staršem ni treba priganjati. K sv. maši grem skoro vsak dan. Tudi moji starši se vesele »Lučke« in jo tudi radi čitajo. Večkrat čez dan obiščem Jezusa. Vsako jutro in vsak večer molim molitvice, katere znam. Upam, da se bom še poboljšal. Pristrčno Vas pozdravlja

Alojzij Ažman, učenec 4. r., Kovor.

Odgovor: Posebno mi je všeč, da greš tako pogosto k sv. maši. Kaj, ko bi pristopil tudi med tednom večkrat k sv. obhajilu? Napravil boš s tem Jezusu nedopovedljivo veliko veselje.

Častiti gospod urednik!

Danes Vam prvič pišem. V prejšnjih »Lučkah« sem čitala, kako lepo Vam drugi otroci pišejo, zato dovolite, prosim, da se tudi jaz oglasim. Zelo sem vesela »Lučke«, najbolj mi je pa všeč povestica o Neugnanem Dragotu. Skoraj eno leto je preteklo, odkar sem naročena na »Lučko«. Bog plačaj, ker nam pošiljate v njej tako lepe povestice. Ko jo dobim, jo hitro in z veseljem prečitam; prej je ne dam iz rok. Jezusove dneve pa sem šele zdaj začela izpolnjevati. Ko ste nam zadnjič opisali na kake slovesne načine ste darovali »Jezusove dneve« božjemu Detetu, me je to tako ganilo, da sem trdno sklenila: Tudi moji listi morajo biti pri prihodnji slovesnosti.

Iskreno Vas pozdravlja

Nasta Vipotnik, II.a razred osnovne šole v Celju.

Odgovor: Zelo sem vesel Tvojega trdnega sklepa in iskreno želim, da bi vsi »Lučkarji« posnemali Tvoj zgled.

Prečastiti gospod p. Krizostom!

Vaš neizrečeno lepi list je res prava »Lučka z neba«. Nanj sem naročena, odkar izhaja. Ugaja mi tako, da sem sklenila, biti vedno nanj naročena. »Lučka z neba« me je naučila že mnogo lepega. »Jezusovi dnevi« mi delajo večkrat malo preglavice, kar lahko razvidite iz poleg priloženega lista. Toda ako pozabim enkrat ali večkrat, vendar ne obupam. Lotim se jih zopet znova.

Ali nas pridete res obiskat? Kako Vas bomo z veseljem sprejeli. Nadejam se, da boste obljubo izpolnili.

Pošiljam Vam in vsem vnetim »Lučkarjem« presrečne pozdrave.

Ocepek Franja, II. mešč. razr. v Celju.

Odgovor: Tako je prav: nič obupavati! Natančno izpolnjevanje »Jezusovih dni« ne gre brez žrtev. Če se človek resno zavzame, je pa tudi ta žrtev vedno lažja. — Obiskat vas pa pridem prav zares. Takrat bo pa v Celju dirindaj, da bo le kaj.

Prečastiti pater Krizostom!

Moje največje veselje je »Lučka«! Vsak mesec jo težko čakam, da jo berem in prodajam. »Lučka« je moja najljubša prijateljica. Prečastiti gospod pater! Zelo sem Vam hvaležen za »Lučko«! Že eno leto nam kaže pot, po kateri naj hodimo do Jezusa. Jezusove dneve z veseljem pišem. A žali Bog, le preveč ničel moram narediti. Torej v tem letu se bom bolj potrudil, da bo več križcev. Prečastiti, vem, da Vi nas otroke ljubite in tudi mi Vas. V »Lučki« sem čital, da obiščete otroke tudi po drugih farah izven Ljubljane. Tudi jaz Vas prosim, da bi prišli vsaj enkrat v Škofjo Loko.

Vas pozdravlja

Franc Korbič, 4. a razred, Škofja Loka.

Odgovor: Najboljše znamenje, da si res moj pravi prijatelj, je pač to, ker imaš veliko veselje z »Jezusovimi dnevi«. Vse se lahko zgodi, tudi to, da pridem lepega dne v Škofjo Loko. Božjemu Detetu sem Te pa tople priporočil.

Kako je pomagala Marija moji teti Reziki.

Na napetem klancu, dobro uro od mesta, je stala lepa hišica. Zdrav, širokopleč mož je bil njen lastnik. Njegova žena, po imenu Nežika, je bila dobrodušna, mamica dveh otrok, Micike in Rezike. Micika je bila zdrava rdečelična deklica, medtem ko je bila Rezika slepa sirota, in skoraj vedno bolna. Odkar je Rezika oslepela, oče ni več pel in tudi mati ni bila več tako dobro razpoložena. Oče in mati sta velikokrat vzdihovala, vila roke in molila k Mariji. Toda vse zaman. Nekoč pade očetu lepa misel v glavo. Ko so zvečer sedeli vsi za mizo, pravi oče: »Veš kaj, ljuba Rezika, jutri se odpraviva na božjo pot v Petrovče, k Mariji Pomočnici. Prosila jo bova, naj ti podari vid. Saj le ona je edina,

ki lahko ugodi najini želji.« Rezika je bila vsa srečna. Ko napoči težko pričakovani dan, Rezika vstane ter se odpravi z očetom. Sedeta v vlak in se odpeljeta proti Petrovčam. Od daleč se je že videl zvonik, v njem je bila luč, in Marija je bila tam, kateri sta šla nasproti. Vlak obstoji in Rezika izstopi z očetom. Gre pobožno v cerkev Brezmadežne. Bila je jako zamišljena. Stopala je poleg očeta, držečega jo za roko. Ko prideta do oltarja, pobožno molita k Devici Mariji, naj ju usliši in podari Reziki vid. Ko odmolita, je bila Rezika še vedno slepa. Gresta iz cerkve, in oče si misli: »Marija, ti imaš vso oblast v rokah in Tvoja volja naj se zgodi.« Ko tako premišljuje in je ves zamaknjen, pravi Rezika: »Oče, kupite mi tele črešnje, ker so tako lepo rdeče.« Oče ne more verjeti svojim očem. Neverjetno pogleda otroku v oči, in kaj vidi? Rezika je spregledala. Ves ginjen jo poljubi. Nato gresta nazaj v cerkev ter se zahvalita Devici Mariji za dano milost in pomoč.

Miklavžina Ela, VI. r., Celje, Gregorčičeva 4.

Teta mi je povedala tale dogodek:

Bila je na božjem potu na Ložnem; tam je bil tudi neki hrom deček. Zvečer je molil in prosil, da bi ga Marija rešila bolezni; nato je zaspal. Ko se je zjutraj zbudil, je videl, da je zdrav. Zahvalil se je Materi božji in šel srečen domov. Lepšega dogodka ne vem, zato sem Vam tega opisal.

Prisrčno Vas pozdravlja

Alojzij Pažon, Trlično št. 62, p. Rogatec.

Mojim ljubim prijateljem.

Vsem, ki ste mi čestitali k mojemu godu, se prav toplo zahvaljujem. Najbolj sem vam seveda hvaležen za vaša sveta obhajila in vaše molitve. Bog vam povrni! — Dečki in deklice iz Frampa pa so mi poslali kar cel šop pisem, ki zaslužijo vsa, da bi bila natisnjena v »Lučki«, seveda ko bi bilo nekoliko več prostora.

Marija Kovačič, uč. 5. r., Sv. Anton v Slov. goricah. Pesmica »Ljubi Jezus, lahko noč!« je molitev. Vsak večer, preden ležeš, jo prav pobožno zmoli. Kar si mi pisala glede Jezusovih dni, me je močno razveselilo. Če boš ostala še vnaprej tako goreča, bo kmalu v vsakem okencu križec.

Anton Kolednik, 3. r., Ptuj. — Lepo je, da se s tako hvaležnim srcem spominjaš svojega rajnega očeta in da si svoj zaslužek dal mamiči, ki je oskrbela sv. mašo. Potrudi se, da boš s pridnostjo vedno delal svojemu rajnemu očetu veselje. Urednik.

Uredništvo in upravništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk tiskarne Makso Hrvat in v Ljubljani.